

BADNÓTI ZOLTÁN

Közismert a Grimm testvérek meséje a szabókról, akik a nagy sermívél öitöztették fel a királyt, és a körülötte állók nem merték neki megmondani, hogy bizony meztelen. Ez a mese most éppen Szakály Sándor története gondolatai és a körülötte lévő súlyos csend kapcsán jutott eszembe.

Megjelent egy interjú Szakály Sándorral, a Veritas Intézet főigazgatójával, aki a Nagy Imre-szobor elvételé kapcsán feltevé kérdéseknél talált alkalmat, hogy megint a zsidókérdéssel foglalkozzon.

Es most álljunk meg egy szóra, vagyis egy általa idézett névvel! Proháczka Ottóval.

A magyar kormány által is sokra becsült püspök, felsőházi tag. Elismerése kapcsán említi meg Szakály, hogy ideje lenne már

tiszemítizmus alatt" – mondja Szakály. „Tisztázni!”, azaz „mily-sünk egy új lapot”.

Nagyon merem remélni, hogy a központi „letisztázási” vágy nem azt jelenti, hogy a főigazgató úrnak egy hazug és mindenkre nézve káros gondolatmenetnek, egy új (?) emlékezetpolitikának kell meggyóznia.

„Egy kifosztott és megcsönkült állam húsz év alatt lényegében felzárkózott az európai középmezőnyhöz, ami bizony komoly teljesítmény. Azt is hangsúlyoznám, hogy nem szabad a több évtizeddel későbbi tudásunkból fakadó elvárásokat megfogalmazni az akkori döntéshozókkal szemben.”

Szakály – a Horthy-korszak-tómaklirban – tehető még egyet a hangerőn, hogy a folyton ajtóvaló zsidók hangját elnyomja, és így az interjú végén már szinte nem is értjük, miért nem rehabi-

Söt – közli örömmel Szakály – ez nem is vonatkozott minden egyetemre!

Söt a kikeresztelkedett zsidókat nem is érintette!

Söt, nem is volt konkrétan leírva a tövényben „zsidó” szó.

Hár nem nagyszerű?

Azaz, Szakály logikája szerint, csak azért nem volt jogfosztás, mert a kikeresztelkedettek nem vonatkoztak?

Igen, csak azokra vonatkozott, akik még annak ellenére is akaratlagos egyetemre jártak, hogy zsidóknak mertek megmaradni. Ja... leleményesek egy „faj” ez... az ilyen malacka ember igazán csak önmagát hibáztathatja az őt ért kelemenységéért és sorsának rosszabbra fordulásáért.

Am gondolatmenete legszebb része akkor következett, amikor a szakértő elmondja: „A két világháború közötti korszakban például

ki nem fizetéséért a szövetségeseiket terhell a felelősség, mert a győzelmi díj megkaphatózta abban, hogy az ígéretet megtartsam. – De én úgy tudom, mein Führer, ön akkor sem szándékozott fizetni a magyaroknak, ha megnyeri a háborút.

– Az más kérdés, Smidélus, nyugodjon meg, akkor nem is merték volna kérni.”

Mint már említettem, nem vagyok történész, de azt gondolom, hogy egyszerűen állami tablás történt. A jogfosztás után a kifosztásig, majd a népiártásig vezettek az események.

„Ért lehet sérelmezni, ám attól ez még nem jogfosztás, hanem – meglátáson szerint – jogterelő-

A miniszterelnök tavaly júniusban keresztelemben. Néha itt, néha ott?

FORBES: ORSÁN VIKTOR FÁCISSON ÁLLBILA

Most már tényleg meztelen a király?

kicsit nagyvonalúban újradefiniálni az antiszemizmust. Hadl idézzen meg a püspök szellemét és szavait (1920-ból)!

„A zsidóság mindenütt elterpeszkedett, elfoglalta a vezető állásokat, uralkodott az irodalomban és kultúrában, meghódította a sajtót, amelynek hangját is megszabtta, így jutott a zsidóság mindenütt irányító szerephez, az igazi magyarok pedig visszahúzódtak, mert számukra a vezető elem (a zsidóság) idegen és érthetetlen maradt. Igen, a valódi magyarok, különösen, ha keresztények is voltak, gyűlöletet, lebecsülést vagy elnyomást kaptak. A zsidó irókat, művészeket, tudósokat az égig magasztalták, a zsidókat »zsenik« -ként csodálták, míg a keresztényeket, a magyarokat agyonhallgatták, megpróbálták vagy kigúnyolták. A zsidó szellem féltékenyen Budapest felet uralkodott, ahol a zsidóság biztonságban érezte magát, leplezetlenül megmutatta a maga igazi, nemzetellen, idegen, kárhozó enjét.”

En ugyan nem vagyok történész, ám ez a szöveg eléggé antiszemita-nak tűnik. Azonban Proháczka „javára” irandó, hogy legalább ősrizinte ember volt, és nem tiltókta, mit is gondol a zsidókról.

„Érdemes lenne egyébként végre tisztázni, mit is értünk an-

litájuk, ha ennyire jó volt. Es még csak most értünk el a beszélgetés egyik legfontosabb részéhez, a numerus claususossal kapcsolatos iszmelteztetéshez!

„Azaz kapcsolatban is sok a félreértés. Az 1920-as törvény abban az értelemben korlátozta a felsőoktatásba bekerülők számát, hogy az megfeleljen minden magyarországi nemzetiség és népfaj lakosság arányának. Csak hogy a jogszabály nem is vonatkozott valamennyi egyetemre és karra, a szövegben konkrétan nem is szerepöl zsidóságha pedig csak az izraelita lütkék, vagyis azok tartoztak bele, akik nem keresztelkedtek ki. Ez lehet sérelmezni, ám attól ez még nem jogfosztás, hanem – meglátáson szerint – jogkorlátozás, és semmiképp nem helyes zsidótörvénynek nevezni.”

Finomán cizellálta mondatait az intézményvezető. Szerinte az állampolgárok közötti jogegyenlőség felváltása „faj” szempontokkal nem nagy ügy, de azért „lehet sérelmezni”.

Érted: megengedi, hogy „sévelmezzük”.

Igen, ez az a törvény, amely korlátozta az ilyen-olyan „népfajok” közép- és felsőoktatási beiratkozását, hogy a beiratkozási arányok megfeleljenek a „népfajok” lakosság arányszámának.

ogy vett el a magyar állam zsidó tulajdonban lévő mező- és erdőgazdasági ingatlanokat és tartozásokat, hogy az átengedett ingatlanokért harmincötves futamidejű, 3,5 százalékos, utólagos kamatozó, zárolt pengőtörvényekkel kövint fizetni.”

Jaj. Az általános iskolában megtanultuk, hogy a II. világháborúban Magyarország egy olyan állam oldalán állt, amelyik már régóta elhatározta, hogy a zsidókérdést a „maga eszközeivel” fogja megoldani, amelynek 1942 óta már neve is volt: Erdőfűgung, azaz „végő megoldás”.

Idézném Módoos György írását a Hitler Magyarországot: „Nincs igazsa, Smidélus, és Horthynek minden búzaszemről kötelevényt adott, mely háború utáni külfetésre szült. Tehát az elbátott árak

tozás, és semmiképp nem helyes zsidótörvénynek nevezni.”

„Lehet sérelmezni...”

Köszönjük!

Magyarulént, európaihént és zsidóként élnék a nagyvonalú ajánlattal! Sérelmezem, hogy megszűnt a magyar honpolgárok törvény előtti egyenlősége! Sérelmezem, hogy megszűnt a modern magyar nemzet alapja! Sérelmezem, hogy Petőfi Sándor egyik legfontosabb kütevéését: „jogot tehát, emberjogot a népek” kitépték a könyvből!

Szakály megnyilatkozásával – aki hozzáférő ismeréseim szerint komoly hadtörténetési életművel rendelkezik – már rég nem egy történetész megnyilvánulással, hiszen e szalna nélkülözhetetlen feltétele az elfogulatlan mérlegelés képessége, a kíváncsiság és a nyitottság. Szakály Sándor intézményvezető jelenleg kevés nyitottsággal, ám jóval több elfogultsággal személli a magyar történelmet.

Megszólalását senki sem elemézné, ha nem felelős pozícióban, aféle „állami” történetészként mondaná őt. Így viszont azt a látszatot kelthetik, hogy Magyarországon félhivatalos álláspont lehet a népfajok közötti megkülönböztetés megmentése, bagatellizálása.

Unom az egészet! Nem akarok a zsidók sérelmeiről írni! Nem akarok a magyar fél-

mültről írni, amikor a közeli jövő erőlteti kérdéseinek kapcsán kikéven volna miről közösen gondolkodjunk.

De mindig előjön ez a zsidókérdés... És szeretnék visszatérni Szakály mondataira, mert nem véletlenül jelentek meg egy kormányközeli médiumban.

Komoly problémáim vannak, és magam sem tudom, hogy mit lehet válaszolni.

Egyrészt van a sokak által (beleértve magát a miniszterelnököt is) nyomtatékosított zéro tolerancia az antiszemizmusmal szemben elve.

Többiszor is elhangzott, hogy a magyarországi zsidó közösség biztonságban érezheti magát, hiszen meg vannak védeve. A biztonságot illetően valóban csak jókat lehet mondani – ezt nem is vitázzék senki.

De hogy kitől vannak a magyarországi zsidók megvédve? Ezt csak találgatni tudom.

Meg vagyunk védve az antiszemita cselekményekkel szemben, azaz nem lehet a hazai zsidókkal szemben büntetlenül fizikai erőszakot alkalmazni. Ez öbvölendő, olyannyira, hogy a Maszólisz és annak vezetése ennek minden lehetséges alkalommal hangot is ad, itthon és külföldön egyaránt. És hivatalosan is meg vagyunk védve az iszlám migránsoktól.

Am a Szakály-interjú olvasása közben egy kérdés motoszkál bennem: az általunk antiszemizmusnak gondolt küzbesed, megszállások tömlözéggel szemben is vajon ilyen hatáson védelemben részesül-e a magyarországi zsidóság?

Szűgyen ide, szűgyen oda, ebben azért nem vagyok olyan biztos.

Plakátokat fűjtak le Dávid-csillaggal. Folyamatosan zajlik a sorozozás – nemzetközi összekülvissel kerülve.

Es most a numerus clausus revideálási szándéka...

Miért kell egyáltalán ennyire kidüntetett szerepet adni az ilyen típusú gondolatoknak?

Szeretném tudni, mit gondolt mindezekről a magyar kormány! Merre van a zéro tolerancia?

Szeretném világgá kiáltani, hogy aki hisz abban, hogy nem a származásnak vagy a vallási hovatartozásnak kell meghatároznia az életéselyeket, az nem áll oda a numerus clausus megmenterül!

Ez nem szakkérdés. Ez emberiség, magyarság és tisztesség kérdése.

Ha hirtelen ilyen könyvesek letünk Nagy Imre múltjáról, akkor miért nem vagyunk könyvesek Proháczka Ottókérra? Most ez akkor kerthős beszéd? Meztelen a király?

Ahhoz, hogy otthaggyák végre a XX. századot, annyit kéne csak, hogy egyszer, egyetlenegyszer egyértelműen, teljes komuzzenszával lecsözgezzük, hogy a faji diszkrimináció nemzetellenes és emberellenes. És ezt nem csak „lehet”, hanem „kell” is sérelmeznünk.

Ez nem a zsidók dolga, hanem mindannyiunké.

Ne kelljen már ezt félszente újra és újra elmondani!

Kérem, beszéljünk már végre értelmes és fontos dolgokról.

Tényleg, barátim, Magyarországon nem az első nektek?

A szaró rubrik